

V ogromni živelj tvoj, v prostore mračnočiste
oddajem zdaj duha, brat ribičev, moj Kriste! . .
A ti se zlij za mano, morje pozabljenja!

To so njene poslednje besede.

Izginila je visoka dama v šumečem krilu. Samo osehle glavice
cvetic se še pripogibljejo, ki jih je vzdramila ž njim iz sanj, in njih
peresca se dvigajo počasi in komaj slišno od tal, kamor jih je pri-
vila njena lastna noga. Okrog tebe pa peče solnce, in trda, težka
zemlja strmi vate brez razodetja, z enim samim velikim, prastarim
vprašanjem na okamenelem licu. Ti pa mu stojiš nasproti zopet
sam, da ga ugiblješ prepuščen samemu sebi . . .

Tiho in molče greš zopet na svoje delo . . .

Gredo na vojsko fantje . . .

<p>Gredó na vojsko fantje za čast in dom in rod, in srca so jim težka, težak je z doma pot . . .</p>	<p>Razgrinja se nad njimi prejasni svod neba, in solnčni žar se vroči mladeničem smehlja.</p>
---	---

Oblak pa črn iz dalje
že plava na nebo,
ki bo točilo solze
na žalostno zemljó . . .

E. Gangl.

Tvoje očke, kaj bi rekel . . .

<p>Tvoje očke, kaj bi rekel, lepe so, seveda, a iz njih peklenšček sam, zdi se mi, da gleda.</p> <p>Tvoje laske, kaj bi rekel, zanke so brez dvoma; kdor se vanje zavozla, v srce ti priroma!</p>	<p>Tvoja ustna, ličeca polna so sladkosti, da poljubov jaz zvečer nikdar nimam dosti.</p> <p>Če se braniš, kaj zato, pa deset jih dadem. Pet ti smelo jih navržem, drugih pet ti — vkradem.</p>
--	---

Fran Valenčič.